

[Levinsen.]

hvor de nu staar i Arbejde. I lignende Tilfælde vilde man jo kræve Erstatning for det Tab, der paa den Maade paaføres Samfundets Borgere.

Selv om vi nu ser bort fra disse meget alvorlige Sider af denne Foranstaltnings Virkninger for Arbejderne, saa staar dog tilbage et Spørgsmaal, som jeg ikke kan se at man med saglig Motivering kan afvise, nemlig dette: Til hvilken Løn skal disse Landarbejdere udføre Høstarbejdet? Der kan jo komme til at foreligge formelig Tvangsarbejdsanvisning af Arbejdere fra højere betalt Arbejde til Høstarbejde. Hvem skal bestemme Lønnens Størrelse, og efter hvilken Maalestok skal den ansættes? Egnens sædvanemæssige Løn, som man paa-bæraaber sig, saavel som den overenskomstmæssigt fastlagte Løn hviler jo paa Priser paa Livsfornødenheder fra 1938, altsaa Priser, der var meget lavere end Priserne i Dag, og paa Kornpriser, der var godt Halvdelen af de Priser, der kan forudses at blive Resultatet af den Kornlov, vi her beskæftiger os med.

Jeg er klar over, at det er hverken den højtærede Regerings eller Rigsdagens Mening, at Landarbejderne under disse saa stærkt forhøjede Leveomkostninger skal bjærge denne værdifulde Høst eller røgte Landbrugets Gerning til de Arbejdslønninger, der var gældende, da Landbrugets økonomiske Vilkaar var helt andre end i Dag — og det kan vel heller ikke være Landbrugets Mening. Men der siges ikke noget herom, og det savner jeg. Ved det foreliggende Lovforslag fastsætter man de Priser, til hvilke Landmændene skal aflevere en Del af deres Korn til Samfundets fælles Bedste, og de Priser, til hvilke de kan sælge Resten af deres Korn. Det er jo Priser, som Landbruget ikke har drømt om at opnaa i mange Aar. Jeg synes, at det vilde være et Sidestykke dertil, om man paa samme Maade fastsatte, til hvilke Priser de Arbejdere, der nu skal tvangsudskrives til Landbrugsarbejde, skal aflevere deres Arbejdskraft til Samfundets fælles Bedste for at bjærge denne i mere end een Henseende saa kostbare Høst.

Jeg ser ikke, hvordan Samfundet med saglig Begrundelse kan lade dette Spørgsmaal ligge. Jeg maa derfor meget henstille til den højtærede Landbrugsminister og til det Udvalg, der formentlig nedsættes til Behandling af det foreliggende Lovforslag, at man giver Lovforslaget en saadan Tilføjelse, at der sikres Landarbejderne et Dyrtdstillæg, som er afpasset under rimelig

Hensyntagen til den betydelige Indtægtsstigning, Landbruget har haft, og de stærkt forøgede Leveomkostninger, som der alt taget i Betragtning er paaført Landarbejderne.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen blev meget vred over mine Afbrydelser før; jeg afbrød ham, fordi det forarger mig at høre ham i den Grad græde over Husmændenes Kaar her i Danmark. En dansk Husmand, en Statshusmand, vilde jo blive kaldt Kulak dér, hvor *hans* regerer, efter selve sin Idé, men ogsaa efter den Praksis, man har derovre, dér, hvor han betragter Tingene som ideale. Dér er det jo Storlandbruget — selv om det er under kollektiv Form —, Mennesker skal føle sig lykkelige ved. Naar man i den Grad mærker Hensigten i det, det ærede Medlem siger, bliver man i høj Grad forstemt, for Sammenhængen maa bare være den, at det ærede Medlem ved, at der, fordi ulykkeligvis baade det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen og mange andre Husmandsførere i mange Aar har foregøglet de danske Husmænd økonomiske Kaar i en Verden, som ikke kunde holde til det, er en hel Del Utilfredshed, som det ærede Medlem spekulerer i. Det har nemlig været uforvarsligt i mange Aar — det har den højtærede Landbrugsminister og jeg her vekslet Ord om — at drive den forcerede Udstykning, naar man kunde se ganske simpelt uden at behøve at have de taabelige Tal, der tit forvirrer Folks Øjne, at det bar mod en Udvikling, hvor det lille Husmandsbrug — ikke det lille Gaardmandsbrug —, man havde udstykket til, ikke havde økonomisk Bærekraft i sig selv. Men det hævner sig altid, naar man ikke i Tide vil erkende Virkeligheden, saadan som den tegner sig.

Det er ikke blot for at sige disse Ting, jeg har bedt om Ordet, men fordi jeg synes, det bør siges ogsaa af en Konservativ, at de Kornpriser, som jeg ved ikke hvem er blevet enige om, for de kommer fra Regeringen til os, men det er formodentlig nogle Organisationer, der er blevet enige — de Kornpriser er urimelige. Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen talte i hvert Fald, som om han havde været med til at sidde og lave dem, jeg formoder sammen med andre Organisationsfolk. Det giver mig Anledning til at sige, at jeg synes, Organisationsfolk er de daarligste Folk til at lave den Slags Ting.

Jeg er helt enig i, at næppe nogen Landmand havde drømt om disse Priser — jo, han havde maaske netop drømt om dem,